

EL VELL PINTOR

Volia pintar!

Era un crit desesperat. Portava quatre setmanes intentant pintar una marina i els dies dolents havien començat a ser massa dies sense profit.

Però aquell matí, quan em vaig aixecar, quelcom dintre meu es va remoure i semblava que volia xiuxiuejar que aquell potser seria un dia bo, el dia. Potser és aquest sisè sentit dels artistes que a posteriori donen sentit a tot!

Vaig agafar les meves andròmines: cavallet, caixa de pinzells, cadira i, sobretot, la tela que m'estava donant tants de problemes. Un bon esmorzar faria que el meu ànim fos mes capaç d'absorbir l'energia del bon dia que començava. S'havia aixecat el dia amb sol i la llum seria perfecta. Semblava que tots els elements haguessin conspirat per crear el moment perfecte, així que no hi havia excusa.

Vaig arribar al meu lloc i vaig plantar les meves coses. Vaig asseurem amb tot al meu tombant amb ordre. Vaig respirar. Vaig mirar la mar. Vaig respirar. Vaig tancar els ulls. Vaig respirar. Vaig contemplar el mar. I ho vaig veure tot en mi. Vaig respirar. I em vaig sentir capaç de que la meva ma portés aquella imatge a la tela com si fos una fotografia. I vaig tornar a respirar, ara ja amb el pinzell a la ma. I vaig sentir, com feia dies que no sentia, que només estàvem el paisatge, la tela i jo, i que tots tres érem un. Però no era així. Em vaig adonar més tard quan vaig sortir d'aquest estat d'eufòria i concentració.

La vaig veure asseguda en el banc del moll mes a prop de la meva esquerra, totalment concentrada en la meva tela, capturant amb els seus petits ulls cada minúscul pigment que jo havia deixat anar, ho diré sense rubor, amb increïble mestria en el quadre.

Estava acostumat als tafaners. Si un treballa de cara al públic no li queda mes remei. Havia aconseguit concentrar-me d'una manera en el treball que m'aïllava totalment i la gent ja no em molestava. Els havia que tímidament només tafanejaven a distància. D'altres s'apropaven i calibraven amb precisió la similitud entre el paisatge real i el pintat. Els més agosarats opinaven críticament en contra del treball ja que la gosadia no te límits, quan només un sap el que la majoria de les vegades costa tant d'aconseguir.

Però ella em semblà especial. Era elegant i majestuosa. Gens ostentosa. Tot el que l'envoltava estava en la seva justa mesura.

Potser vaig sentir que estava totalment ficada en el quadre i podia llegir una part de la meva ànima. Però també que jo era totalment prescindible i això em va fer sentir incòmode.

En aquell moment el meu estómac va cruixir com volent rescatar-me i li vaig fer cas immediatament quan en unes altres ocasions l'ignoro fins que quasi caic rodó.

Vaig recollir ràpid i vaig marxar evitant en tot moment que les nostres mirades s'encreuessin.

Al dia següent i la resta dels dies va passar el mateix.

Mi marina millorava i ella continuava concentrada formant part de l'escena.

Mai estava quan jo arribava amb les meves coses. Mai vaig percebre la seva presència quan ella s'asseia al banc. Només l'advertia quan jo acabava de pintar. Recollia les meves coses evitant el contacte visual i marxava portant-me el quadre humit i la incògnita de què faria ella quan ja no estàvem ni el quadre, ni jo.

Va arribar un moment en que vaig perdre el nord. No sabia si pintava per acabar el quadre o per donar-li un marc a ella on reflectir-se. De vegades no volia que

s'acabessin aquests moments i d'altres sentia que tant d'interès per la seva part no tenia sentit.

Però mentre això passava ningú dels tres va faltar a la seva cita diària.

Sóc un cavaller dels d'abans i no gosaria mai importunar a una dama com aquella. Jo no gosava parlar-li i ella no tenia cap interès en mi sinó era per mitjà del meu quadre. I vaig sentir que aquest seria el límit de la nostra relació i que quan s'acabés el quadre ella s'evaporaria.

Va arribar el moment difícil de donar per acabat el quadre, encara que una obra quasi mai està del tot acabada, sempre hi ha quelcom que es podria retocar. Vaig posar la signatura i me'l vaig quedar mirant, preparant-me per deixar-lo anar, per a què el quadre pogués seguir en seu camí.

Estava jo amb aquests pensaments quan va passar tot. Va apropar-se i em va dir:

- Li compro el quadre.
- No...- No em va deixar acabar la frase.
- Mil euros.

Em va donar un sobre, va agafar el quadre i va sortir caminant amb pas ferm cap al final del moll.

Tot va passar tan ràpid que no em va donar temps a reaccionar. Suposo que també va ajudar una mica l'artrosi i l'estona que portava assegut. Quan vaig poder sortir envers ella oblidant-me de totes les meves coses allí sense recollir, només vaig arribar a veure com la tela aterrava sobre les onades de l'escullera i es feia miques, mentre l'aigua transparent es tenyia de blaus, verds i blancs.

- Se l'hagués regalat.
- Si me l'hagués regalat pensaria que encara te algun dret sobre ell. Així és meu. I potser vostè no ho entengui però el mar sí.

I em vaig quedar contemplant les restes com si fossin les d'un naufragi mentre ella desapareixia pel passeig amb la mateixa dignitat amb la que l'havia vist contemplar el quadre tot els dies.

Potser, com el mar, jo també ho entenia.

Galatea

Febrer 2014